

та довели Агапіа, и видѣлъ това писмо, и започ-
вѣдалъ да къде по сѣчки те цѣрквы благодареніе
Богъ и Богомати, и много человекы, кой то и-
мѣли секаквы грѣхове, се покѣли, фанѣли да се
надѣлтз на пресвѣтѣа Богородица, а Агапіа ста-
налъ инокъ (калѣгеръ) и се покѣлъ, каквото цю
мѣ заповѣдала Богомати, е́же молитвами: а́минь.

Ч ъ Д О 24.

Друго подобно, за Феѳила кѣитоса е́ ѿ рекалъ
писменно ѿ Христа.

По воплощеніи Господа нашего Исуса Христа, въ
лѣто 537. ѿ епархіи кілікійскіа въ градъ Аданшиъ,
имѣло е́динъ икономъ Феѳилъ, мѣжз благоче-
стивъ и добродѣтеленъ, той глѣдалъ цѣрквы те се
що имъ требовало. оумрѣлъ владыка та, и сѣчки
те граждѣне рекле на митрополита да направѣтъ
Феѳила владыка, а Феѳилъ нещѣлъ за смиреніе,
и така архіепіскопа направилъ другого, и мѣ
заповѣдалъ Феѳила да го пѣзи и почитѣ, и така
нѣколко време богобгодно слѣжилъ на цѣрква та,
ама́ дѣволъ правинѣта возненавидѣлъ Феѳи-
лова, и скалъ да го тѣри въ бездна погѣвели. Нѣ-
кой слыи человекъ го шкелевалъ на владыка та и
го шмразилъ, и го испѣдилъ ѿ цѣрковна та ракота.
Това Феѳилъ тѣрпѣлъ на малѣ време, а послѣ
дѣволъ мѣ тѣрилъ много жалость: мыслилъ своѣ
пѣчесть, и не право го испѣдили ѿ слѣже та, и
до толко го доведе дѣволо, та съ маги и скалъ
да влѣзе на тѣа ракота. Имѣло е́динъ еврейнъ
магѣсникъ, ѿишалъ при него, и скалъ да мѣ по-
могне, ѿговорилъ еврейна: азъ можемъ да ти
направимъ, да си оупрѣва чѣсть ипомногъ, но о-
бѣче ако се поклѣниши на моѣ дѣскалъ: и да стрѣ-
вашъ се, цю ти онъ рече: ама́ се варди, да не се
прекрѣстиши прѣдъ него, и ѿшли и двѣма та на